

Stežka malíře Jana Dědiny je otevřená

Tatobity – Český ráj získal 8. května tři další poznávací turistické trasy. Vznikly kolem obce Tatobity s pomocí státních i evropských prostředků a souhrnné jméno dostaly po českém malíři Janu Dědinovi (1870-1955), který pod Kozákovem léta působil. Zasloužilo se o to aktivní občanské sdružení Dědina.

Stežka je svými třemi délkovými trasami barevně rozlišená a přibližuje turistům různé přírodní a kulturní pamětihodnosti Tatobit a jejího širokého okolí. Různé lidové i církevní památky a také památnou lípu. Žlutá trasa výletníky přivede až na samotnou horu Kozákov. Než se účastníci vydali po její trase čekalo je v areálu Malířovy zahrady na okraji obce společné uvítání. Už při vchodu dostal každý návštěvník od skautek Denisy Steffanové a Zuzany Bakešové malý keramický přívěšek symbolizující 8. květen 2008 jako den otevření Stežky J. Dědiny.

Oficiálního uvítání bezmála stovky přítomných se ujala starostka obce Lenka Malá. Petr Pešek potom vysvětlil, proč se občanské sdružení nesoucí malířovo jméno Dědina pustilo do této aktivity. A mimo jiné uvedl:

„Dnes otevíráme okno do světa, aby i naše neznalé okolí se setkalo s místy, které pro většinu z nás znamenají vzácné chvíle našeho dětství. Přeji vám, aby i u vás našla jejich krása a historie nejen pochopení, ale i přitažlivost návratů do tohoto krásného podkozákovského kraje. Věřím, že i tato strážná hora bude majákem návratů, jako byla majákem významným přátelům malíře Dědiny a rodákům této malebné obce. Ať se nadále setkáváme na těchto mírových cestách, které jsou i symbolikou cest jednoho člověka ke druhému.“

Potom došlo na stříhání nezbytné zelené pásky. Ujali se toho - Ing. Jana Čablíková, jedna ze dvou žijících vnuček Jana Dědiny- starostka Lenka Malá a Dalibor Stříbrný. A než se všichni v 11 hodin společně vydali na turistické trasy, tak se nám vnučka malíře Dědiny svěčila se svými pocity.

„Když děda umřel, tak mi bylo osm let, tak si na něj moc nevzpomínám, ale prostředí jeho domu s ateliérem a zahrady si stále vybavuji. Jezdila jsem na prázdniny za tetou Valjou a strejdou Janem. Potom i se svými dětmi, chodili jsme třeba s kladívky do lomu a všem se nám tu velmi líbilo. Když ten dědův dům zbourali, tak jsem říkala, že už jsem snad nikdy nemohu přijet. Taková to byla představa, že tu po něm nic nebude. Jsem proto vděčná sdružení Dědina a všem lidem kolem něj, že takhle ožívují a udržují tradice našich předků,“ usmála se Ing. Čablíková a na památku si ukládala část zelené stuhy.

Vyšlo: 10. 5. 2008 Rubrika: [Zajímavosti](#) * moh jirimohaupt@volny.cz